

Continuing on with the Gm

The Gm tries to learn out the other types of kiddushin from each other without the need for an independent source

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף ד עמוד ב
ובעלה - מלמד שנקנית בביאה. והלא דין הוא: ומה יבמה שאין נקנית בכסף - נקנית בביאה, זו שנקנית בכסף - אינו דין שנקנית בביאה! אמה העבריה תוכיח, שנקנית בכסף ואין נקנית בביאה. מה לאמה העבריה שאין קנינה לשום אישות, תאמר בזו שקנינה לשום אישות? ת"ל: ובעלה. ולמה לי קרא? הא אתיא לה! אמר רב אשי: משום דאיכא למימר מעיקרא דדינא פירכא, מהיכא קא מייתית לה? מיבמה, מה ליבמה שכן זקוקה ועומדת, תאמר בזו שאין זקוקה ועומדת? תלמוד לומר: ובעלה.

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף ה עמוד א
ומנין שאף בשטר? ודין הוא: ומה כסף שאין מוציא - מכניס, שטר שמוציא - אינו דין שמכניס. **מה לכסף שכן פודין בו הקדש ומעשר שני**, תאמר שטר שאין פודין בו הקדש ומעשר שני, דכתיב: ונתן הכסף וקם לו? אמר קרא: ויצאה והיתה, מקיש הויה ליציאה, מה יציאה בשטר, אף הויה נמי בשטר. ואקיש נמי יציאה להויה, מה הויה בכסף, אף יציאה בכסף! אמר אבוי, יאמרו: כסף מכניס כסף מוציא, סניגור יעשה קטיגור? אי הכי, שטר נמי יאמרו: שטר מוציא שטר מכניס, קטיגור יעשה סניגור? מילי דהאי שטרא לחוד, ומילי דהאי שטרא לחוד. הכא נמי האי כספא לחוד, והאי כספא לחוד! טיבעא מיהא חד הוא. רבא אמר, אמר קרא: וכתב לה, בכתיבה מתגרשת, ואינה מתגרשת בכסף. ואימא: בכתיבה מתגרשת, ואינה מתקדשת בכתיבה! הא כתיב: ויצאה והיתה, מקיש וכו'. ומה ראית? מסתברא, קאי בגירושין ממעט גירושין, קאי בגירושין וממעט קידושין? ולרבי יוסי הגלילי, דאפיק ליה להאי קרא לדרשא אחרינא, שאינה מתגרשת בכסף מנא ליה? אמר קרא: ספר כריתות, ספר כריתות, ספר כריתות ואין דבר אחר כורתה. ורבנן, האי כריתות מאי עבדי ליה? מיבעי ליה לדבר הכורת בינו לבינה; כדתניא: הרי זה גיטיך ע"מ שלא תשתי יין, על מנת שלא תלכי לבית אביך לעולם - אין זה כריתות, כל שלשים יום - הרי זה כריתות. ורבי יוסי הגלילי? מכרת כריתות קא נפקא ליה. ורבנן? כרת כריתות לא משמע להו. חדא מחדא לא אתיא, תיתי חדא מתרתי! **הי תיתי? לא ליכתוב רחמנא בשטר ותיתי מהנך, מה להנך שכן הנאתן מרובה!** לא ניכתוב רחמנא בביאה ותיתי מהנך, **מה להנך שכן קנינן מרובה!** לא ניכתוב רחמנא בכסף ותיתי מהנך, מה להנך שכן ישנן בע"כ! וכ"ת, כסף נמי בע"כ באמה העבריה, באישות מיהא לא אשכחן.

רש"י מסכת קידושין דף ה עמוד א
כסף וביאה הנאתן מרובה - אבל שטר אירוסין אין בו לה שום הנאה שהרי אין כתוב בו אלא הרי את מקודשת לי. קנינן מרובה - שקונין קרקעות ועבדים.

Why is the unique property of kesef being mentioned that it can be used to redeem מעשר ומעשר?
? why not the fact that it works for kinyan mitaltin- מעות קנות

תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת קידושין פרק א
הלכה א

מתני' האשה נקנית בשלש דרכים וקונה את עצמה בשתי דרכים נקנית בכסף ובשטר ובביאה....
גמ' כיני מתני' או בכסף או בשטר או בביאה ותני ר' חייא כן לא סוף דבר בשלשתן אלא אפילו באחד מהן

קרוב העדה מסכת קידושין פרק א הלכה א
גמ' כיני מתני'. כן הוא פירושא דמתני' שהאשה נקנית באחד משלשה דרכים או בכסף וכו':
ותני ר"ח כן. ותניא נמי הכי מפורש בברייתא דר"ח:
לא סוף דבר. לא דוקא בשלשה דרכים יחד נקנית אלא אפי' באחד משלשתן נקנית:

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף ט עמוד א
ת"ר: בשטר כיצד? כתב לו על הנייר או על החרס אף על פי שאין בו שוה פרוטה בתך מקודשת לי, בתך מאורסת לי, בתך לי לאינתו - הרי זו מקודשת. מתקיף לה ר' זירא בר ממל: הא לא דמי האי שטרא לשטר זביני, התם מוכר כותב לו שדי מכורה לך, הכא בעל כותב בתך מקודשת לי. אמר רבא: התם מעניינא דקרא, והכא מעניינא דקרא, התם כתיב: ומכר מאחוזתו, במוכר תלה רחמנא, הכא כתיב: כי יקח, בבעל תלה רחמנא.

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף ט עמוד א
בעי ר' שמעון בן לקיש: שטר אירוסין שכתבו שלא לשמה, מהו? הויות ליציאות מקשינן, מה יציאה בעינן לשמה, אף הוייה בעינן לשמה, או דלמא הויות להדדי מקשינן, מה הוייה דכסף לא בעינן לשמה, אף הוייה דשטר לא בעינן לשמה? בתר דבעיא הדר פשטה: הוייה ליציאה מקשינן, דאמר קרא: ויצאה והיתה. איתמר: כתבו לשמה ושלא מדעתה - רבא ורבינא אמרי: מקודשת, רב פפא ורב שרביא אמרי: אינה מקודשת. אמר רב פפא: אימא טעמא דידהו, ואימא טעמא דידי; אימא טעמא דידהו: דכתיב ויצאה והיתה, מקיש הוייה ליציאה, מה יציאה לשמה ושלא מדעתה, אף הוייה נמי לשמה ושלא מדעתה; ואימא טעמא דידי: ויצאה והיתה, מקיש הוייה ליציאה, מה יציאה בעינן דעת מקנה, אף הוייה בעינן דעת מקנה. מיתיבי: אין כותבין שטרי אירוסין ונשואין אלא מדעת שניהן; מאי לאו שטרי אירוסין ונשואין ממש! לא, שטרי פסיקתא; וכדרב גידל אמר רב, דאמר רב גידל אמר רב: כמה אתה נותן לבנך? כך וכך, לבתך? כך וכך, עמדו וקדשו - קנו, הן הן הדברים הנקנים באמירה.

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף ט עמוד ב
ובביאה. מנא לן? אמר ר' אבהו א"ר יוחנן, דאמר קרא: בעולת בעל, מלמד, שנעשה לה בעל על ידי בעילה. א"ל ר' זירא לר' אבהו, ואמרי לה ר"ל לרבי יוחנן כעורה זו ששנה רבי: ובעלה - מלמד שנקנית בביאה! **אי מהתם, הוה אמינא עד דמקדש והדר בעיל**, קמ"ל.